

Herdenking Papoeastrijders sober maar indrukwekkend.

Arnhem – Het werd op 24 september een bijzondere herdenking van de Papoeastrijders bij het monument in Bronbeek. Een herdenking die vooral in het teken stond van de Coronacrisis. Slechts bijgewoond door tweeëntwintig genodigden. Meer mocht niet vanwege het beruchte virus waar we vanaf maart mee te maken hebben

Geen vlag hisjen, geen trompet die de minuut stilte inleidde. En slechts één toespraak. Die van onze voorzitter, Rinus Leijds. Maar in al haar soberheid werd het toch een indrukwekkende herdenking.

"Deze herdenking is zo totaal anders dan die in voorgaande jaren", zo begon de voorzitter zijn toespraak. "De reden is ons allen bekend. Als voorzitter van de V.N.N.G.M. spreek ik de dank uit aan de commandant van Bronbeek, voor de gastvrijheid in deze moeilijke tijd. Deze herdenking een jaar overslaan was voor ons geen optie. Deze mannen viedien het dat wij elk jaar hier zijn om hen te gedenken. Zij die het leven lieten voor hun vaderland in een strijd voor vrijheid. Ik weet

dat u in veel grotere getale bij deze herdenking aanwezig wilde zijn. Maar dit jaar is dat helaas niet mogelijk. Hopelijk volgend jaar weer wel. Dan weer wel in goede gezondheid en veel groter in aantal.

"Verget ons nie." Was hun verzoek. Dus dat doen wij niet zolang onze generatie in leven is. Wij zijn dat aan hen verplicht. Dit verzoek is hun ingegeven door toenmalig minister-president Jan de Quay. Die nam in 1962 afscheid van de Papoea's met de woorden: "Kijk vooruit de toekomst in. Met vertrouwen in de rechtvaardigheid van uw zaak en wees ervan verzekerd dat wij jullie niet VERGETEN."

Mooie woorden maar wij allen weten wat daarvan uitgekomen is. Herdenken is zeker ook een moment van bezinning. Opdat wij niet vergeten wat er op dit moment in Papua gebeurt.

Nog steeds vindt daar een genocide plaats. Er is geweld en uitbuiting. Met honderden doden tot gevolg.

Amnesty International en Human Rights hebben over West Papua gepubliceerd over het wangedrag van militairen, politie en justitie.

De Indonesiërs regeren met harde hand want zij zijn als de dood dat ze West

Papua verliezen. Daarom drukken leger en politie elke zweem van nationalistische gevoelens of separatisme hard de kop in. Het is immers een rijk land vol met goud, zilver en koper. Hoewel de Papoea's dus op een goudberg wonen, waarvan de omvang amper te schatten is, zijn ze straatarm. Ze worden vernederd, verkracht en vermoord. De roep om vrijheid wordt steeds groter. Maar die roep wordt niet gehoord. Zeker niet door onze regering.

Onze Koning gaat naar Indonesië en biedt daar excuses aan voor het extreme geweld dat daar gepleegd zou zijn door Nederlandse militairen in de periode van 1946 tot 1949. Excuses aan een regering die zich al jaren schuldig maakt aan genocide in West Papua.

Een prominent lid van onze vereniging, Karel Harmsen, heeft op 14 november 2019, dus bijna een jaar geleden, een schrijven gericht aan het Europese Parlement. Aan mevrouw Kati Piri, de Nederlandse vertegenwoordiger afdeling buitenlandse zaken. Met de vraag of het bij haar bekend is dat er in West Papua een genocide plaats vindt en welk standpunt de EU inneemt. Tot op heden geen antwoord. Ook daar wordt dus gezwegen.

Laten wij niet zwijgen en een diep respect uitspreken voor de Papoea's in het algemeen en voor de gesneuvelde PVK-soldaten in het bijzonder.

Tevens denken wij aan hen die heden nog steeds onder het juk van Indonesië moeten leven.

In de regionale krant BN De Stem van 12 augustus 2020 vertelt Nico Jouwe, de zoon van Nicolaas, dat de Papoea bevolking stelselmatig wordt gediscrimineerd. De Indonesiërs hebben de beste banen en zitten in de hogere bestuursfuncties.

In Jayapura, het voormalige Hollandia, zijn moderne winkelcentra, bestuurd en bediend door Javanen en Sumatranen. Buiten vegen de Papoea's de straat. De dochter van Nico, Julia, is medeoprichter van de jongere beweging Young Papua Collective en ze zet de strijd op eigentijdse wijze voort. Voor een vrij Papoea. Een strijd die haar opa Nicolaas in de jaren zestig is begonnen. Zijn strijd was dapper, nobel en hardnekkig maar heeft weinig tastbaars opgeleverd.

Behalve, zegt zoon Nico, dat mijn vaders strijd een stimulans is geweest voor de nieuwe generaties. Een stimulans om zich te blijven inzetten voor het lot van de Papoea's. Welnu Julia, onze steun en sympathie heb je.

Laat ons vandaag gedenken en herdenken. In respectvolle herinnering aan de inzet en offers van de Papoea's ten dienste van het Koninkrijk 1942-1962", aldus voorzitter Leijs.

Hij eindigde met:

Een kleine herinnering.

Papoea soldaat.

Gij man uit de rimboe, gij trouwe kameraad.

Wij Nieuw-Guinea soldaten waarden je al was je 'slechts' Papoea soldaat.

Je was onze onverzettelijke wapenbroeder. Jouw zorgeloosheid, jouw begrip en jouw spontane lach, heeft ons veel vriendschap gebracht.

Wapenbroeder bedankt!

Vertegenwoordigers Nieuw-Guinea veteranen luchtmacht

Na de toespraak werden kransen en bloemstukken gelegd door de commandant van Bronbeek kolonel Karel van Dreumel en de heer Mooyweer, een van de bewoners. Namens onze vereniging door Jaap van Hensbergen en Cor van Vliet. Een bloemstuk namens de afdeling Fak Fak door Jacques Malipaard en Dirk Korenhof. Een bloemstuk namens de Stichting Papoea Steunfonds en het 6.IB door Wim van Luyn, En tenslotte een bloemstuk namens de Nieuw-Guinea veteranen van de luchtmacht, vertegenwoordigd door Ben Volders en Gerard Casius.

De Commandant en de vertegenwoordiger bewoners Bronbeek

Vertegenwoordigers vmgm

Volgend jaar 2021 hopen we weer zonder speciale maatregelen onze Papoea Strijders te herdenken.

De voorlopig hiervoor geplande datum is 30 september 2021